

NEDJELJNA ČITANJA

Sir 3,17-18.20.28-29; Ps 68,4-5ac.6-7ab.10-11; Heb 12,18-19.22-24a; Lk 14,1.7-14

Draga braćo i sestre,

današnje evanđelje nam donosi izvještaj o tome kako je Isus bio pozvan na objed kod farizejskog uglednika, te je uočio kako se uzvanici bore za prva mjesta. Ovakav stav izvire iz ljudske duše i srca koji su ispunjeni egocentričnošću i taštinom. Stoga Isus ne propušta prigodu poučiti ih o duhovnim propustima i pogriješcima u koje su upadali. Htio im je skrenuti pozornost da svakodnevno iskrivljeno i nekrjeposno ponašanje nikada ne može postati normalnim samo zato što ga ponavljamo ili samo zato što se tako ponaša većina ljudi. Nije bio problem u tome gdje će tko sjesti već zbog unutarnjeg stava pojedinaca Isus želi skrenuti pozornost na to da boreći se za ovozemaljsko prvenstvo čovjek može izgubiti vječnost s Bogom. Često zaboravljamo koliko je velik svaki naš čin jer u sebi nosi snagu određenja, te nas može usmjeriti k nebu ili zakopati u zemlju. Zato naši čini ne pokazuje samo kakvi smo kao ljudi u određenoj situaciji, nego nas i usmjerava prema onom konačnom, nebeskom ostvarenju. Isus je ovim poučkom jasno istaknuo da između zemaljskih i nebeskih dobara postoji obrnuto proporcionalan odnos. To znači da, što se više netko trudi stjecati zemaljsko obilje, tim više sebe prikrađuje za nebesko blago. Takav čak riskira da se dogodi potpuni gubitak nebeskih, ako do kraja i isključivo prione uz zemaljska dobra. Gospodin nam kao lijek za ovu opasnu bolest nudi poniznost kao krepost kojom možemo regulirati naš stav prema zemaljskim i nebeskim dobrima. Tko je ponizan svjestan je Boga i njegove veličine, te u isto vrijeme sebe i svoje neznatnosti. U ime toga neće se nikada nametati ljudima kao netko tko je veći od drugih, tko traži za sebe prva i bolja mjesta, već eventualno kao sluga koji služi da svi oko njega otkriju Božju veličinu. Sam Isus je tako živio, te je ostavio i svojim učenicima i sljedbenicima da to usvoje i posvjedoče u svijetu svojim životom. Na nama je da ga do kraja nasljedujemo kako bismo zauzeli, makar ne prvo, ali sigurno mjesto za njegovim stolom u Božjem kraljevstvu.